

MARC TINENT

NICO NARANJO

ELS SET DE BARBAEROJA

EL FESTIVAL DEL REI PIRATA

ZEBRA

EL VAIXELL MÉS LLEIG DEL MÓN

BUUUUUUUUM!

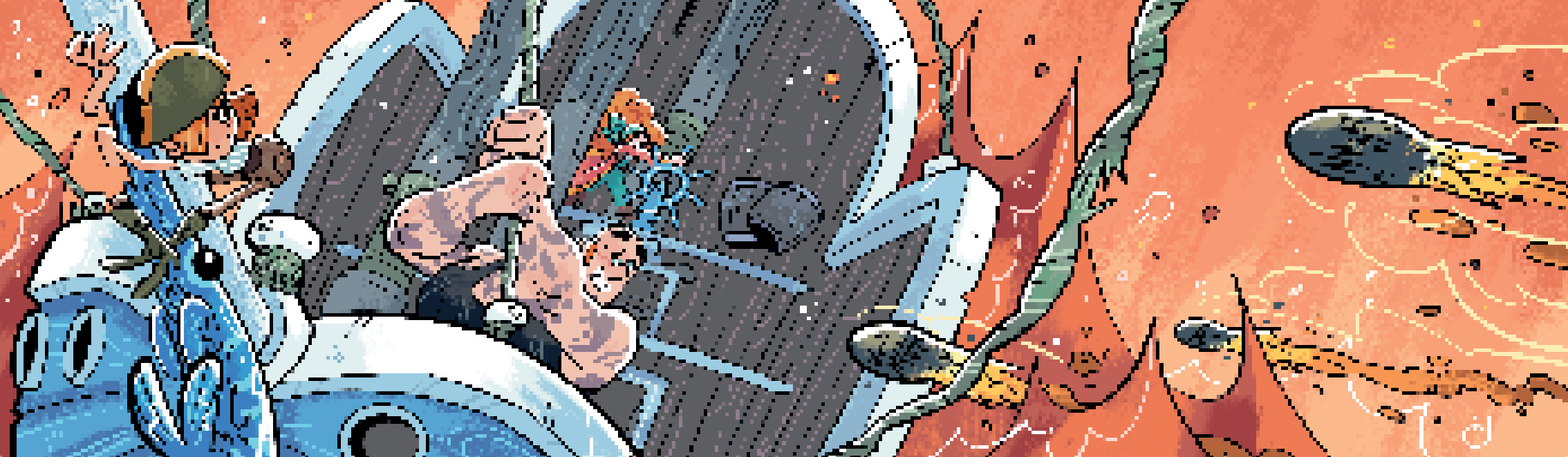
—Ens ataquen! —cridava l'Àrtica, girant el timó a tota velocitat.

El vaixell va virar de cop, aprofitant el vent, i la bala de canó va caure a l'aigua.

PLOOOF!

Feia un moment, els bessons jugaven a fer de micos pèl-rojos penjats dels cordams, amb el cul a l'aire. No van acabar a la mar de miracle.

—Però avisa'ns abans, ostres! —va protestar en Tic mentre s'apujava els calçotets com podia.

—Estàs intentant tirar-nos a l'aigua perquè podríem ser millors capitans que tu? —va burlar-se'n l'Atla.

Des de coberta, el seu germà Índic estirava les cordes amb les seves manasses gegants per tensar les veles.

—Au, va, nois, sigueu bons amb la vostra germana —els va dir amb un somriure amable—. Que portar aquest vaixell no és fàcil.

Pel que sembla, era molt més senzill portar el vaixell enemic, perquè en uns segons es va acostar perillosament al seu.

En Pacífic, el germà del mig, va sortir de la bodega amb en Cigronet a l'espatlla:

—Pólvora —va murmurar, ensumant-la en la distància. I... BUUUUUUUUUUUUM!

Una altra ràfega de canonades va obligar el vaixell dels Barba-roja a girar de nou. Abans que se n'adonessin, el vaixell enemic era al seu costat.

TXAC! TXAC-TXAC-TXAC!

Uns ganxos poderosos es van clavar a la borda. I ja tant li feia com girés el timó l'Àrtica, l'altre vaixell es movia amb ells.

Un tauló de fusta va unir les dues cobertes. Des del vaixell rival va arribar un cor de veus cantant:

—Du-duru-dum, dum, dum. Duru-du, dum, dum. Ja és aquíí, feu-li llooooooc... que ella brilla com el soooooool...

Els Barba-roja van intercanviar mirades, estranyats. En aquell moment no podien ni imaginar-se els problemes que els caurien a sobre.

Va aparèixer una noia alta i esprimatxada, que no arribava als quinze anys, amb tirabuixons rossos i una jaqueta de cuir rosa, amb tutú i botes a joc.

—Flàvia *la Flamant!* —va anunciar ella, saludant com una estrella.

Amb un parell de gambades es va plantar al mig de la coberta del vaixell.

—Considereu-vos abordats —els va informar—. Nois, aneu prenent mesures.

Darrere seu, un exèrcit de criats, tots vestits amb llargues jaquetes negres i ulleres de sol, que van entrar com un batalló i es van posar a mesurar diverses parts del vaixell.

—Ei, ei, què feu? —va protestar l'Atla—. Deixeu el nostre vaixell en pau.

—Sabies que aquest moment arribaria, Perillablava —va cridar la Flàvia amb veu estrident—. Surt del teu amagatall, torna'm els calés que em deus o et donarem de menjar als taurons.

L'Àrtica va abandonar el timó i es va acostar a la Flàvia arrossegant els peus.

—Ja hi som, una altra vegada —va murmurar entre dents.

En els deu dies que feia que navegaven, els havia passat catorze vegades. Catorze. Un vaixell els saludava a cops de canó i sempre acabava sent algú a qui en Perillablava devia diners, i que en veure el vaixell havia cregut que el trobaria a bord. Ja n'estaven farts.

—Hola, aviam, encantada, soc l'Àrtica, la capitana d'aquest vaixell. És que resulta que...

—No, no —la va corregir la Flàvia—. Tu no ets la capitana. Aquest és el vaixell d'en Perillablava, es veu clarament.

—Sí, és que...

—Les veles estan estampades —va dir la Flàvia, assenyalant-les—. La quilla està pintada amb sanefes. Hi ha llaços per tot arreu. La bandera té una calavera amb perilla blava. El seu nom està gravat a cadascun dels pals aquests de la roda del timó.

—Clavilles, es diuen clavilles —va corregir-la l'Àrtica.

—El mascaró de proa és una gamba! —va concloure la Flàvia—. Ningú no tindria un vaixell tan tan tan lleig excepte l'idiota d'en Perillablava. Així que serà millor que tregui el nas i em torni el que em deu!

—Que ja no és el seu vaixell, pesada! —va cridar una veu des de les altures.

L'Anti, la germana que faltava, va saltar des de la cofa de vigia, es va agafar dels cordams i va aterrar a la coberta d'una manera tan espectacular que els bessons van haver d'aplaudir-la.

—Amb el teu, ja en són quinze els vaixells que ens aborden amb la mateixa història —va deixar anar a la Flàvia—. Però no som en Perillablava. Ens va portar problemes i li vam robar el vaixell, entesos?

Sorpresa, la Flàvia va mirar al seu voltant. Aquells set pèl-rojos no tenien res a veure amb la tripulació de pirates llardosos d'en Perillablava.

—Aleshores, aquest vaixell tan lleig ja no és d'en Perillablava?

—Que no! —va dir en Tic—. Ja n'hi ha prou d'abordar-nos amb l'excusa que és lleig, home. Que ja ho sabem. És el vaixell que vam trobar, m'entens?

Ella va aixecar el nas com si els altres fessin pudor de podrit i va tornar al tauló.

—Ja m’ho semblava, que feu massa fila de principiants, fins i tot comparats amb en Perillablava —va murmurar.

—Ei, un respecte! —va dir l’Anti.

—I tant, si jo et respecto. Però, de pirata a pirata... quants tresors heu trobat?

Entre els Barba-roja es va fer un silenci que ho va dir tot. La Flàvia va esclafir a riure:

—Ai! Hi, hi, hi! O sigui, que cap ni un. Heu robat un vaixell, però sou uns pirates de pa sucat amb...

No va poder acabar la frase. En un atac de ràbia, l’Atla i en Tic van empènyer el tauló de fusta on estava la Flàvia, que va fer un capbussó a la mar.

—Senyoreta Flàvia! —van exclamar els seus criats, i es van tirar a l’aigua per ajudar-la. L’Anti es va encarregar dels que no havien saltat amb un parell d’estocades amb el seu para-sol.

La mirada de l’Àrtica va glaçar la sang dels bessons. No li va caler esbrincar-los. Sabien que en una estona els cauria un càstig dels bons.

—Índic, lleva l’àncora immediatament! Pacífic, prepara els canons per si de cas! Anti, ajuda’m amb el timó! Atla, Tic, tenseu aquesta vela tan lletja, va! Hem de tocar el dos ara mateix!

I entre tots van aconseguir fugir a tota velocitat. Quan la Flàvia va arribar a la coberta del seu vaixell, amb el tutú xop i una sardineta enredada als tirabuixons, l’horrorós vaixell dels Barba-roja ja s’allunyava a l’horitzó.

